

ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ 9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-618

Απόκομμα **ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ**

Χρονολογία **11. ΜΑΡ. 1934**

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΙΣΜΟΣ

Ἡ Νέα Ρωσσία, ἡ ὁποία μὲ τόσον πρωτοτύπους μεθόδους, ἀλλὰ καὶ μὲ τόσην ἐπιμονὴν προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ μίαν κοινωνίαν ἀνωτέρας μορφῆς—κοινωνίαν ἀπηλλαγμένην ἀπὸ τὰς ἀντιφάσεις τοῦ καπιταλισμοῦ—ἐπέρασε στὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια μιά ἐποχὴ ἐξαιρετικῶς τραχῶδη καὶ περίπλοκη, δημιουργικῆ συγχρόνως καὶ τραγικῆ. Ἡ Σοβιετικὴ Ἐπανάστασις, ἡ μεγαλύτερη αὐτὴ ἀπὸ ὅσας ἐγνώρισε ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἐπαναστάσεις, ἐφαίνετο γιὰ μιά στιγμὴ ὅτι περιεπλάκη σὲ δυσχέρειες καὶ δυσκολίας, ἀπὸ τὶς ὁποίας

τοῦ κολλεκτιβισμοῦ, ἡ παρατεταμένη ἀντίστασις, τὴν ὁποίαν, ἐπώφελοῦμενοι τοῦ κολλεκτιβισμοῦ, ἐπέδειξαν οἱ ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τῶν Σοβιέτ, ἐδημιουργοῦσε καὶ ἀντικειμενικῶς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ Ἐπανάστασις μπόρουσε, ἴσως, νὰ καμφθῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν νέων ἀντιφάσεων καὶ δυσκολιῶν. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀγροτικοῦ κολλεκτιβισμοῦ συνέπεσε μὲ τὴν ἐποχὴ τοῦ πενταετοῦς σχεδίου, μὲ τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ἐκείνη ἢ ἡ χώρα, στηριζομένη στὰ ἐκδηλα πλεονεκτῆματα τῆς ὀργανωμένης οἰκονομίας, κατάρθωνε νὰ ἐπιτελέσῃ ἔργα τελείως ἀκατόρθωτα σὲ ἀντίστοιχο χρονικὸ διάστημα γιὰ τὰ κράτη ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ ἀ ν α ρ χ ι-

αὐστηρότητες, φόροι καταθλιπτικοί, δλα ἐναντίον τῶν ἐπαγγελματιῶν, μίας τάξεως, ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφέρῃ εὐλικρινῶς τὸ κράτος διὰ τὴν συντηρητικότητά της. Ἄλλὰ τὸ κράτος αὐτὸ ἐκμεταλλεῖται τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν τῆς τάξεως αὐτῆς, τὴν ὁποίαν τυραννεῖ παντοιοτρόπως. Ἔως πότε ὅμως θὰ ὑποφέρῃ ἡ τάξις αὐτὴ τοὺς ἐξευτελισμοὺς, τῆς αὐστηρότητος καὶ τῆς πίεσεως;

Η ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ
Οἱ ἐργατικοὶ ἐσημείωσαν κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας ἐπιτυχίαν. Διὰ πρώτην φοράν καταλαμβάνουν τὸ δημαρχεῖον τῆς ἀγ-

ΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

Ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα» καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης Ἡ νέα γυναῖκα, ποὺ ἐγίνε... Πάπας!

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΙΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

10Ν

Σὲ μίαν ἐποχὴ—ὅπως εἶνε ἡ δική μας—ποὺ γίνονται τόσο ἀνώγει διὰ τὴν ἐπιγράθησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος, ἡ φημισμένη γνωμία τοῦ Ἐμμανουὴλ Ροΐδη ἐρχεται στὴν πρώτη σειρά τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀνεύματος.

Ὁ ἀλησμόνητος λογοτέχνης, μὲ τὸ βιβλίον του ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα», ἐσαύτῃ σὲ τὸν σατραπισμὸν καὶ τὴν ἀνηθικότητα τοῦ φραγκικοῦ κλήρου, ποὺ ὄργισσε κυριολεκτικῶς κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Καὶ ἡ σάτυρα τοῦ Ροΐδη, τοῦ μοναδικοῦ εἰς τὸν καιρὸν του καὶ τηγαίου Ἑλληνοσκιεπτικιστοῦ, ἦτο ἡ καλύτερα πολεμικὴ ἐναντίον τῶν προλήψεων καὶ τῶν κωμικῶν πράξεων ἐκείνων, ποὺ ἐξμεταλλεύοντο ἐπὶ αἰῶνας ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

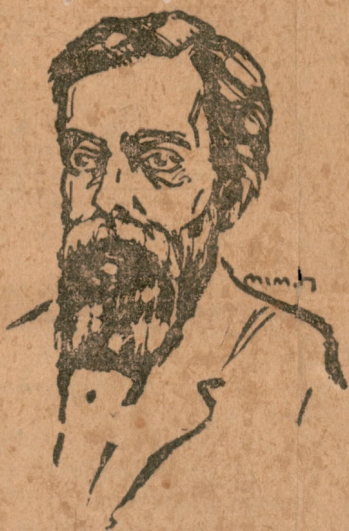
Ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα» δὲν εἶνε μόνον μίαν κωμικὴν σάτυρα, ἀλλὰ καὶ ἓνα φιλολογικὸν ἀριστοῦργημα, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸν ἀφορισμὸν τοῦ συγγραφέως τῆς ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Εὐτυχῶς ὅτι μετὰ πολλὰ ἔτη ἡ μνήμη τοῦ Ροΐδη ἔχει μόνον ἀποσιτάτην, ἀλλὰ καὶ ἔλαβε τὸν φόρον ἐκτιμῆσεως, ποὺ τῆς ἀξίζει.

Ὁ «Ἀνεξάρτητος» εἶνε εὐτυχῆς, διότι θὰ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἀγνώστους τὸν τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρασίαν ἐνὸς πρωτοεργάτου τῆς Ἑλληνικῆς διανοήσεως.

Ὁ δρόμος εἶνε στενόμακρος, μετὰ παλῆα σπιτία καὶ ὀλίγα γέρικα δένδρα στὶς αὐλές των. Ἡ βοή τῆς πόλεως ἐκεῖ σταματᾷ. Ἕνας κόμος διαφορετικὸς κινεῖται, παράξενος τύπος, ποὺ χάνονται σιγά—σιγά, περνοῦν, μιά ζωὴ λησμονημένη ἀφίνει τὰ τελευταῖα ἴχνη της. Τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς Ἀθήνας εἶνε ἀπὸ τὰ πὸ

καρτηριστικὰ μνημεῖα τοῦ παρελθόντος... Ἐχουν περάσει ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια. Τὰ αὐτοκίνητα δὲν εἶχαν ἀντικαταστήσει τὰ μόνιπα, ἕνας χορὰς εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐθεωρεῖτο κοσμοϊστορικὸν γεγονός, μίαν αἰσθηματικὴν περιπέτειαν κάποιος γνωστῆς ἀθθίδος ἀποτέλουσε τὸ μοναδικὸν θέμα συζη-

ΕΜΜ. ΡΟΪΔΗΣ, ὁ ἀφορισμένος συγγραφεὺς τῆς «Πάπισσας Ἰωάννας»

τήσεως παντοῦ. «Εὐτυχημένον, καιρὸς!» λέγουν ὅσοι ἐγνώρισαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Γιατὶ νὰ μὴ

τοὺς πιστεύωμε; Καὶ ὅμως! Καὶ τότε ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ ὑπέφεραν.

Στὴν ὁδὸν Ἁγίου Νικοδήμου, μὲτὰ ἄρχιζε νὰ σουρουπῶν, ἕνας γέρος ἀδύνατος, κυρτὸς ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ τὰ βάσανα μίας ἀστάτου ζωῆς, ἔσερνε ἀργά—ἀργά τὰ βήματά του. Δὲν μιλοῦσε ποτὲ σὲ κανένα. Ὅλοι ὅμως ἐκεῖ γύρω τὸν ἴδεον.

—Ὁ Μασῶνος! ἐπιβύριζαν οἱ θρησκόληπτες γρηοῦλες.

—Ὁ ἀφορισμένος! ἔλεγαν ἄλλες κ' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους.

—Τὸ φάντασμα! συνεπλήρωναν οἱ μικροὶ μάγκες ποὺ ἔβλεπαν τὴν ὄχρωπράσινη μορφή μὲ τὰ πυκνὰ γένεα τοῦ «μυστηριώδους» —τέτοιος φαινότανε ὁ ὅσους δὲν τὸν ἐγνώριζαν—πρεσβύτου.

Κι' ἐκείνος, ποὺ δὲν ἄκουε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, περνοῦσε πάντα σκυφτὸς καὶ ἀμίλητος. Ἔτσι, ἀποτραβηγμένος ἀπὸ τὴν ζωὴ, ἐσχασμένος ἀπὸ τοὺς φίλους του, φτωχὸς, ἀλλὰ ἀξιοπρεπῆς, ἐκλείσε τὰ μάτια ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἀγαπήσει «τίς γυναῖκες καὶ τὸ κρασί», ὁ τακτικὸς καὶ εὐγενικὸς «κοζέρ» τῶν ἀριστοκρατικῶν σαλονιῶν, ὁ πνευματωδέστερος τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς του.

**

Ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης χρεώσῃ τὸν πρώτο—ἴσως καὶ τὸν μεγαλύτερο—λογοτεχνικὸ του θρίαμβο σ' ἕναν... ἀφορισμὸ! «Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα»—τὸ πολὺκροτον ἔργον του—ἔγινεν ἀφορμὴ ν' ἀναστατωθοῦν οἱ «εὐσεβεῖς» καὶ νὰ ζητήσουν τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τοῦ «κακούργου» συγγραφέως.

Καὶ οἱ τότε ἱεράρχαι, κατόπιν ἰακρὰς συσκέψεως, ἀπεφάσισαν ἂ ἀφορίσουν τὸν γράψαντα τὴν Πάπισσαν Ἰωάνναν.

Ἔτσι πρὸ 68 χρόνων, εἰς τὰς περισσότερας ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-

λάδος διαβάσθηκα ἡ παρακάτω ἐγκύκλιος τῆς Ἱεράς Συνόδου:

ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΗΡΥΞΕΩΣ ΒΛΑΣΦΗΜΟΥ ΚΑΙ ΚΑΚΟΘΟΥΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς τοὺς ἐκτὰ τὴν Ἐπιγραφείαν Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας

Μυσθιστόρημά τι ἐπιγραφόμενον «Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα», ἐκδοθὲν ἔναγχος ἐνταῦθα ὑπὸ Ε. Δ. Ροΐδου, γέμου, δυστυχῶς, πάσης ἀσεβείας, κακοδοξίας καὶ ἀισχρότητος, διότι ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ, ὑπὸ πνεύματος ἀντιχριστιανικοῦ φερόμενος καὶ ζηλώσας τὴν δόξαν τῶν κατὰ καιροὺς πολεμιῶν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, οὐ μόνον δόγματα καὶ μυστήρια καὶ ἱεράς τελετὰς καὶ ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ παραδόσεις αὐτῆς χλευάζει ἀσεβῶς, διακωμῶδων, σκώπτων καὶ κατεργασμένος διὰ τῆς συνεχοῦς παραβολῆς τῶν ἱερωτάτων πρὸς τὰ βέληλα, ἀλλὰ καὶ τὰ χρηστὰ ἦθη προσβάλλει, ποιούμενος περιγραφὰς καὶ διηγήσεις ἀσεμινοτάτας.

Ὅθεν ἡ Σύνοδος εἰ καὶ ἔχει τελείαν πεποίθησιν ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἐδραῖοι ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς πίστεως ἰσάμενοι, οὐδόλας ποθοῦνται τὰς τοιαύτας κωμωφίας, τὰς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς προερχομένας ἀπροιὲ κατέχοντες ὅσα παρὰ τῶν μακαρίων αὐτῶν πατέρων καὶ προγόνων ὡς πολῦτιμον κληρονομίαν παρέλαβον, ὅμως ὀφειλοῦσα αὐτὴ κατὰ τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῇ ἱερά καθήκοντα νὰ ἐπαγρυπνῇ μὲν εἰς τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν παρὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πρεσβευσιμῶν, ν' ἀποκρούῃ δὲ καὶ ἀποδοκιμάζῃ πᾶν πολέμιον καὶ ἀντικείμενον αὐτοῖς καὶ προφυλάτῃ οὕτω τὸ χριστῶνυμον πλήρωμα ἀπὸ πάσης οἰκασθήποτε θρησκευτικῆς παρεκτροπῆς, ἀπεκ-